

Nr 45/1971.

Å l a n d s l a n d s k a p s s t y -
r e l s e s framställning till Ålands
landsting med förslag till landskapslag
om sysselsättning.

Enligt stadgandena i landskapslagen den 12 april 1962 om syssel-
sättning (6/62) bör landskapet genom allmänna ekonomisk-politiska
åtgärder sträva till att trygga sysselsättningen inom landskapet.
Detta skall i första hand ske genom att främja tillkomsten av nya
bestående arbetstillfällen samt att förlägga egna och kommunernas
arbeten av investeringsnatur till tider då arbetslöshet förekommer.
Dessutom skall genom landskapets försorg anordnas yrkeskurser samt
beviljas särskilda resebidrag åt arbetstagare, vars flyttning till
arbete på annan ort blir nödvändig med tanke på dennes sysselsätt-
ningsmöjligheter.

Uppkommer arbetslöshet det oaktat, skall åt person, som blivit
utan arbete, såvitt möjligt i första hand ordnas arbete inom den pri-
vata sektorn genom arbetsförmedlingens försorg. Lyckas inte arbetsför-
medlingen därmed och fyller vederbörande person i fråga om ålder,
arbetsförmåga, arbetsvillighet och ekonomisk ställning i lagen stad-
gade förutsättningar, skall arbetstillfälle såvitt möjligt anordnas
i den kommuns arbete, i vilken vederbörande har sitt egentliga bo
och hemvist, eller i landskapets arbete. Kan personen i fråga inte
anvisas arbete inom den offentliga sektorn, har han möjlighet att få
ekonomisk ersättning av landskapet i stöd av landskapslagen om arbets-
löshetsersättning.

Den allmänna ledningen av och tillsynen över i lagen stadgade åtgärder
ankommer på landskapsstyrelsen varvid för skötseln av den cen-
trala förvaltningen inrättats en arbetskraftsbyrå i Mariehamn. Dessutom
finns i varje kommun en sysselsättningsnämnd, vars främsta uppgift är
att bereda arbetslösa arbetstillfällen.

För arbetslösa personer skall landskapet anordna särskilda syssel-
sättningsarbeten inom ramen för i ordinarie årsstaten upptagna anslag.
Dessutom skall varje kommun anordna sysselsättningsarbeten i sådan om-
fattning att i dessa arbeten placeras ett så stort antal arbetslösa,
att det tillsammans med antalet övriga i sådana arbeten sysselsatta
arbetstagare motsvarar kommunens av landskapsstyrelsen fastställda
s.k. arbetsplaceringsandel.

Såsom brister i nuvarande lagstiftning har ansetts bl.a. att den
regionala förvaltningen icke motsvarat de krav man bör ställa på en
administrativ verksamhet för att förverkliga en aktiv arbetskrafts-
politik. En annan svaghet, som särskilt framkommit på Åland, är att
personer, som icke förmår utföra tungt utomhusarbete, kommit att stå

utanför såväl sysselsättningslagens som arbetslöshetsersättningslagens tillämpningsområden. De personer som icke kan utföra sådant arbete betraktas enligt sysselsättningslagen som arbetsoförmögna. Då å andra sidan arbetsförmågan i socialförsäkringen, både inom ersättnings- och pensionssystemen, definieras enligt grunder som väsentligt avviker från denna praxis, uppstår ofta en situation, då en person, som enligt landskapslagen om sysselsättning befunnits vara arbetsoförmögen anses vara arbetsför inom socialförsäkringen. Detta åter leder till att personen icke får sysselsättnings- och utkomstskydd genom någotdera systemet.

På grund av nämnda och även andra brister i gällande lagstiftning har regeringen till riksdagen överlämnat en proposition med förslag till lag om sysselsättning (prop. 94/71), enligt vilken en ny lagstiftning föreslås, som skulle ersätta såväl lagen om sysselsättning (FFS 331/63) som lagen om arbetslöshetsersättning (FFS 645/67).

Av propositionens motivering framgår bl.a. att den nya lagens inledningskapitel i sak skulle innehålla två grupper av bestämmelser: stadganden angående arbetskraftspolitikens allmänna karaktär, mål och strävanden samt stadganden om arbetskraftspolitikens medel. De senare stadgandena kan uppdelas i tre olika grupper. Den första av dem behandlar handledning av arbetskraft, såsom utbildning, yrkesvägledning och arbetsförmedling. Den andra gruppen omfattar de åtgärder som hänförs till tryggheten av sysselsättningen, till vilka främst hör reglerandet av de offentliga arbetena med sikte på bekämpandet av arbetslöshet. Till den tredje gruppen hör närmast de åtgärder som kan hänföras till socialskyddet för lindrande av arbetslöshetens följder.

Föreliggande förslag till landskapslag om sysselsättning överensstämmer i huvudsak med regeringens lagförslag. Förutom rent stilistiska ändringar har vissa avvikelser i sak även föreslagits, för vilka närmare regogöres nedan.

Detaljmotivering.

1 §. Stadgandet fastslår sysselsättningspolitikens målsättning i landskapet samt de huvudsakliga åtgärderna för att uppnå det uppställda målet. Enligt lagrummet bör landskapet främja jämvikten mellan efterfrågan på och utbudet av arbetskraft inom olika branscher och områden i landskapet för att därigenom trygga och förbättra utkomstmöjligheterna för landskapets befolkning samt för att upprätthålla en säker ekonomisk tillväxt. Med jämvikten på landskapets arbetsmarknad avses i detta sammanhang att de sysselsättningspolitiska åtgärderna måste utvecklas med beaktande av andra faktorer av olika slag, såsom självstyrelsepolitiska, bostadspolitiska, utbildningspolitiska

och inkomstpolitiska sådana. En sysselsättningspolitik utan hänsyn till dessa faktorer kan nämligen leda till att hela den åländska samhällsbalansen rubbas.

2 §. En hög och jämn sysselsättning bör, enligt förslaget 2 §, i första hand tryggas genom allmänna ekonomisk-politiska åtgärder, som närmast påverkar arbetskraftsefterfrågans allmänna nivå. Karakteristiskt för de arbetskraftspolitiska åtgärderna är, att de framför allt selektivt tar sikte på såväl arbetskraftsefterfrågan som -utbud. Genom arbetskraftspolitiken skall alltså en ömsesidig anpassning av efterfrågan på och utbudet av arbetskraft främjas i syfte att motverka på arbetsmarknaden förekommande arbetslöshet och brist på arbetskraft.

3 §. Med arbetssökande avses i lagförslaget inte endast sådan person, som är utan arbete, utan även person, som önskar platsbyte och i denna avsikt anmäler sig hos arbetsförmedlingen. De i förslaget nämnda principerna bör tillämpas enligt enahanda grunder på arbetstagarer inom såväl manuella som intellektuella områden. Då arbete erbjudes, skall såvitt möjligt den sökandes personliga förutsättningar beaktas. Anskaffandet av skyddade arbetsplatser för dem, som behöver det, hör härvid till dessa åtgärder. För att främja möjligheten att få arbete måste yrkeskompetensen hos arbetssökande ökas genom utbildning, varmed här ej endast avses facklig grundutbildning utan också fortbildning och kompletterande utbildning samt omskolning. Till utbildningen måste också räknas rehabiliteringsåtgärder för handikappade. Stadgandena i lagförslaget 3 § har tre centrala arbetskraftspolitiska syften: att sänka arbetslöshetsgraden, att undvika brist på arbetskraft och att främja produktiviteten.

4 §. Detta stadgande möjliggör att längden av olika yrkesutbildande grund-, kompletterings- och omskolningskurser kan göras avhängig av sysselsättningsläget.

5 §. I sin sysselsättningspolitik skall landskapet, kommunerna och kommunalförbunden försöka motverka icke bara de konjunkturmässiga utan även de säsongmässiga förändringarna i sysselsättningsläget. Såvitt gäller de sistnämnda växlingarna, förutsätter stadgandet att de offentliga arbetena om möjligt förläggs till vintersäsongen.

6 §. I de fall landskapet beviljar lån, understöd och räntestöd för olika investeringar skulle enligt detta lagrum landskapsstyrelsen vid beslutet kunna fästa sådana villkor, att sysselsättningspolitiska faktorer även tas i beaktande då investeringen genomförs. Även på detta sätt bör säsongväxlingarna kunna motverkas.

- 4 -

7 §. Förutom ovan nämnda i lagen föreskrivna åtgärder skulle direkta stöd i form av arbetslöshetsersättning kunna utges. Angående sådant stöd stadgas dessutom i lagen om riksomfattande arbetslöshetskassor (FFS 125/34 och 328/60).

8 §. Enligt lagförslagets 8 § skall person, åt vilken arbetsförmedlingen inte kunnat ordna arbete eller tillfälle till utbildning, såvitt möjligt beredas arbete genom försorg av landskapet eller den kommun, där vederbörande har sitt egentliga bo och hemvist. En förutsättning är, att personen i fråga är arbetsför och arbetsvillig. Det har befunnits nödvändigt att föreslå att den i gällande lag om sysselsättning fastställda åldersgränsen 17 år sänkes till 16 år. Då kan de 16-åringar, som fullgjort sin läroplikt, smidigare än hittills anvisas arbete eller arbetslöshetsersättning erläggas åt dem. Som en lämplig åldersgräns har dessutom 16 år ansetts, emedan de ännu yngres arbete regleras av vissa lagstadgade begränsningar. Med avseende på lagens tillämpning är det ändamålsenligt att åldersgränsen anges i exakta år och icke bindes exempelvis vid fullgjord läroplikt. Arbetsförmedlingsbyrån skall vid anvisning av arbetskraft enligt lagförslagets 14 § till landskapets och kommuns samt kommunalförbunds arbeten dessutom beakta, att företräde gives dem, vilkas behov av arbete är störst. I detta sammanhang är det skäl att ytterligare tillägga, att kommun samt kommunalförbund enligt lagförslagets 15 § i första hand skall anställa sin arbetskraft genom arbetsförmedlingsbyråns förmedling, varvid i fråga om arbetsanvisningen i övrigt stadgandena i landskapslagen om arbetsförmedling iakttas.

9 §. Landskapet samt kommunerna och kommunalförbunden skall enligt lagförslagets 9 § på förhand uppgöra planer för de arbeten de igångsätter med arbetsanslag ävensom för anordnande av sysselsättningsfrämjande yrkeskurser. Planerna skall uppgöras med beaktande av i lagförslaget avsedda sysselsättningspunkter. Kommunerna och kommunalförbunden skall enligt lagförslaget ovillkorligen uppgöra planer för följande år. Däremot skall planer för längre tid än ett år uppgöras, såframt kommunerna och kommunalförbunden har behov och möjligheter att uppgöra sådana planer. Angående landskapets ekonomiska planering stadgas särskilt.

10 §. I denna paragraf har upptagits ett stadgande, enligt vilket landskapets med arbetsanslag avlönade arbetskraft under sommaren i medeltal icke får överstiga den genomsnittliga arbetsstyrkan under föregående vinter. Som sommarsäsong räknas tiden 1.5. - 31.10., och som vintersäsong tiden 11.11 - 30.4.

11 §. Även kommunernas med arbetsanslag avlönade totala arbetsstyrka får under sommaren i medeltal icke överstiga motsvarande arbetsstyrka under vintern.

12 §. Av främst konjunkturpolitiska skäl skall landskapsstyrelsen kunna bevilja kommunen undantag från i 11 § stadgade skyldigheter.

13 §. Skulle kommun underlåta att iaktta 11 §, blir påföljden ersättningskyldighet till landskapet för varje arbetsdag som kommunens arbetsstyrka under sommarsäsongen är större än under vintersäsongen så, att ersättningen per dag motsvarar de genomsnittliga kostnaderna per dag för arbetskraft vid landskapets arbeten av investeringsnatur.

16 §. Såsom tidigare konstaterats blir de personer, som inte förmår utföra tungt utomhusarbete, i allmänhet utanför det sysselsättningskydd gällande landskapslagar om sysselsättning och om arbetslöshetsersättning ger. Ofta uppkommer situationer, då en person som inom socialförsäkringen betraktas som arbetsför enligt landskapslagen om sysselsättning anses oförmögen till arbete. Detsamma gäller i princip arbetslösa arbetstagare inom intellektuella områden, som icke förmår utföra manuellt arbete och som sålunda icke heller kan få arbetslöshetsersättning.

I den föreslagna formen skulle det i landskapslagen om sysselsättning stadgade skyddet till stor del gälla även handikappade samt arbetstagare inom intellektuella områden. Då ^{en} person söker arbete, anmäler han sig först hos arbetsförmedlingen, som försöker skaffa arbete eller ordna utbildningsmöjligheter. Den sökande kan också hänvisas till yrkesvägledning samt till läkarundersökning eller med hänsyn till sin arbetsförmåga sändas till rehabilitering eller skyddat arbete.

Har arbetsförmedlingen icke lyckats med ovannämnda åtgärder, kan sökanden enligt lagförslaget 16 § erhålla arbetslöshetsersättning av den arbetskraftskommission som fungerar i samband med arbetsförmedlingsbyrån. Förutsättning för erhållande av arbetslöshetsersättning är, att vederbörande har fyllt 16 år och inte uppbär pension. Såsom ovan nämndes har den tidigare lägsta åldersgränsen för arbetslöshetsersättning, 17 år, i lagförslaget sänkts till 16 år. Ersättning kan inte beviljas person, som är oförmögen till arbete eller som utan giltigt skäl vägrar att mottaga arbete, vilket med beaktande av hans yrkeskicklighet och arbetsförmåga kan anses lämpligt för honom, eller som utan giltigt skäl har lämnat sådant arbete. Som här avsett arbete betraktas också yrkesutbildning, genom vilken arbetslös persons och hans familjs utkomst skäligen tryggas. Inte heller kan person, som uppenbarligen icke är i behov av ekonomiskt stöd, erhålla arbetslöshetsersättning.

Enligt lagförslaget kan också arbetstagare på det intellektuella området, vilken icke kunnat anvisas arbete, som med beaktande av hans yrkesskicklighet och arbetsförmåga kan anses lämpligt för honom, på ansökan erhålla arbetslöshetsersättning, förutsatt att han fyller övriga villkor för erhållande av ersättning. Sysselsättnings- och utkomstskyddet skulle också omfatta sådana handikappade, som förmår utföra en normal eller som normal betraktad arbetsprestation i arbete, som anses lämpligt för dem.

En handikappad person skall i allmänhet betraktas som arbetsför så länge det icke föreligger av socialförsäkringsanstalt fattat beslut om hans arbetsoförmåga. Sålunda skulle endast de personer i arbetsålder, som på grund av arbetsoförmåga är förmånstagare enligt socialförsäkringen, stå utanför det sysselsättnings- och utkomstskydd landskapslagen om sysselsättning skulle förutsätta.

Arbetslöshetsersättningen skulle i landskapet utgå enligt i riket gällande grunder. Stadgandet skulle i detta avseende få samma utformning som numera i regel tillämpats i fråga om ersättningar, vars storlek av kompenationsskäl bör vara helt överensstämmande med motsvarande ersättningar i riket.

18 §. Under förutsättning att den lön ersättningstagaren lyfter för sådant arbete, som icke utgör hinder för erhållande av ersättning, icke överstiger ersättningens storlek, kan ersättningstagaren beviljas högst så stor ersättning att denna och hälften av arbetslönen sammanlagt stiger till det ersättningsbelopp som kunde beviljas honom. Härmed åsyftas att öka ersättningstagarens intresse för bisysslor och kvällsarbete liksom även det att den som utför sådant arbete icke borde få lämnas utan ersättning.

20 §. Såsom verkställande organ i fråga om arbetslöshetsersättningen skulle en arbetskraftskommission fungera. Denna kommission skulle bestå av byråchefen för arbetsförmedlingen som ordförande samt fyra övriga ledamöter och suppleanter för dessa. Ledamöterna och suppleanterna skulle utses av landskapsstyrelsen för två kalenderår i sänder. Två ledamöter jämte suppleanter skulle representera arbetsgivarna och två ledamöter jämte suppleanter arbetstagarna. Ordförandens suppleant skulle utses av landskapsstyrelsen utan någon fast mandattid och som regel vara en tjänsteman vid arbetsförmedlingen.

Genom den föreslagna lagen skulle kommunernas sysselsättningsnämnder slopas. Kommissionens verksamhetsområde skulle sålunda utgöra hela landskapet.

- 7 -

24 §. I överensstämmelse med den praxis som landstinget under senare tid tillämpat, skulle besvär över ändamålsenligheten av kommissionens beslut anföras hos landskapsstyrelsen, medan besvär över lagligheten riktas till Arbetskraftsministeriet. Ett sådant förfarande, som visserligen gör besvären invecklade, skulle dock överensstämma med innebörden av självstyrelselagen för Åland.

Landskapsstyrelsen föreslår även att ett landskapets ombud, som utsetts av landskapsstyrelsen, skulle på landskapets vägnar kunna anföras besvär över kommissionens beslut. På sådant sätt skulle även en utomstående, i första hand en lagfaren tjänsteman, på landskapets vägnar kunna granska beslutens riktighet samt, om han finner skäl därtill, underställa beslutet landskapsstyrelsens eller ministeriets prövning.

Någon tid för lagens ikraftträdande ingår icke i regeringens proposition. Landskapsstyrelsen föreslår dock att lagen för landskapets del skulle träda i kraft den 1 april 1972.

Med hänvisning till det ovan anförda får landskapsstyrelsen vördsam samt förelägga landstinget till antagande

L a n d s k a p s l a g
om sysselsättning.

I enlighet med Ålands landstings beslut stadgas:

1 kap.

Allmänna stadganden.

1 §.

Landskapet bör, i syfte att trygga och förbättra utkomstmöjligheterna för landskapets befolkning samt för att upprätthålla en säker ekonomisk tillväxt, främja jämvikten mellan efterfrågan på och utbudet av arbetskraft inom olika branscher och områden.

2 §.

Landskapet bör genom allmänna ekonomisk-politiska åtgärder sträva till att påverka efterfrågan på arbetskraft för att uppnå och upprätthålla en hög och jämn sysselsättning.

Landskapet bör särskilt genom arbetskraftspolitiska åtgärder sträva till att främja anpassningen av efterfrågan på och utbudet av arbetskraft, i syfte att bekämpa på arbetsmarknaden förekommande arbetslöshet eller brist på arbetskraft.

För skötseln av arbetskraftspolitiken bör undersökningar utföras, genom vilka produktionens, teknologins, arbetskraftens och sysselsättningens utveckling samt arbetskraftens omfattning, art och struktur utreds.

3 §.

Arbetssökande skall hänvisas till för honom lämpligaste möjliga arbete.

Arbetssökandes möjligheter till placering på arbetsmarknaden skall såvitt möjligt främjas genom utbildning.

I detta syfte bedriver landskapet yrkesvägledning, och arbetsförmedling samt främjar arbetskraftens fackliga och regionala rörlighet.

4 §.

Yrkeskurser och annan motsvarande utbildning skall ordnas så, att vid fara för arbetslöshet antalet personer, som utbildas, kan ökas och utbildningstiden förlängas, samt så, att utbildningen kan påskyndas, när sysselsättningsläget förbättras.

5 §.

Landskapet, kommun och kommunalförbund skall draga försorg om, att av dem finansierade investeringar kan tidsbestämmas så, att konjunkturväxlingarna utjämnas.

Landskapet, kommun och kommunalförbund skall om möjligt tidsbestämma av dem finansierade arbeten så, att årliga växlingar i efterfrågan på och utbudet av arbetskraft utjämnas.

6 §.

Då lån, understöd och räntestöd av landskapets medel beviljas för bestridande av kostnaderna för arbeten av investeringsnatur, skall för trygghandlet av sysselsättningen uppställas erforderliga villkor för användningen av medlen.

7 §.

Landskapet sörjer för trygghandlet av utkomsten för dem, som blivit utan arbete, på sätt därom i denna lag eller eljest stadgas.

2 kap.

Anordnandet av arbets- och utbildningstillfällen.

8 §.

Arbetsför och arbetsvillig person, som fyllt 16 år och åt vilken arbete eller möjlighet till utbildning icke kunnat ordnas genom arbetsförmedlingens försorg, skall såvitt möjligt beredas arbete genom åtgärder av landskapet eller den kommun, i vilken vederbörande har sitt egentliga bo och hemvist.

9 §,

Landskapet samt kommun och kommunalförbund skall på förhand uppgöra planer för följande år för de arbeten, som skall utföras med i 5 § avsedda arbetsanslag, ävensom för anordnandet av sysselsättningsfrämjande utbildningstillfällen, med beaktande av i denna lag avsedda sysselsättningspunkter. Kommuner och kommunalförbund skall, såvitt möjligt, uppgöra planer för längre tid än ett år för anordnandet av sina här avsedda arbeten och utbildningstillfällen.

Kommun och kommunalförbund skall årligen tillställa landskapsstyrelsen i 1 mom. avsedda planer enligt av landskapsstyrelsen utfärdade anvisningar.

10 §.

Landskapets med arbetsanslag avlönade arbetskraft får under tiden mellan början av maj och slutet av oktober månad i medeltal icke överstiga det genomsnittliga antalet arbetstagare under tiden mellan början av föregående november och slutet av april månad.

11 §.

I arbeten, som finansieras av kommun, får det totala antalet med arbetsanslag avlönade arbetstagare mellan början av juni och slutet av oktober månad i medeltal icke överstiga motsvarande genomsnittliga arbetsstyrka under tiden mellan början av föregående november och slutet av maj månad.

12 §.

Föreligger konjunkturpolitiska eller andra särskilda skäl, har landskapsstyrelsen rätt att medge kommun undantag från i 11 § stadgad skyldighet.

13 §.

Är kommuns arbetsstyrka under sommarsäsongen större än vad som stadgats i 11 § skall kommunen till landskapet utge ersättning för varje arbetsdag så, att ersättningen per dag motsvarar de genomsnittliga kostnaderna per dag för arbetskraft vid landskapets arbeten av investeringsnatur. Ersättningens storlek fastställs av landskapsstyrelsen.

Ersättning skall för sommarsäsongen erläggas före utgången av mars månad följande år.

14 §.

Arbetsförmedlingen skall, då den anvisar arbetskraft till landskapets, kommuns eller kommunalförbunds arbeten, giva företräde åt de personer, vilkas behov av arbete är störst.

15 §.

Kommun och kommunalförbund skall i första hand anställa sin i denna lag avsedda arbetskraft genom arbetsförmedlingen på sätt därom särskilt föreskrives.

3 kap.

Erläggandet av arbetslöshetsersättning.

16 §.

I 8 § avsedd person, åt vilken arbete eller utbildningsmöjlighet icke kan beredas och som därför är i behov av ekonomiskt stöd, kan beviljas arbetslöshetsersättning av landskapets ordinarie medel enligt i riket för motsvarande ersättning gällande grunder.

17 §.

Arbetslöshetsersättning erlägges för högst fem dagar i veckan. Den erlägges icke för sön- och helgdagar.

Ersättning utbetalas minst två gånger i månaden i efterskott på sätt därom särskilt stadgas.

18 §.

Har person sådant arbete, som icke utgör hinder för erhållande av ersättning, och är hans lön för detta arbete mindre än den högsta ersättning han enligt 16 § kunde erhålla, kan honom beviljas i ersättning högst så mycket, att ersättningen och hälften av arbetslönen sammanlagt stiger till det ersättningsbelopp, som kunde beviljas honom.

Vad i 1 mom. är stadgat gäller också sådan ringa ekonomisk förmån, som givits på grund av att arbete upphört eller av annat likartat skäl

- 11 -

19 §.

Arbetslöshetsersättning beviljas icke medlem av arbetslöshetskassa under den tid han är berättigad att erhålla understöd från kassan.

4 kap.

Förvaltning.

20 §.

Beslut om erläggande av arbetslöshetsersättning fattas av en i anslutning till arbetsförmedlingsbyrån verksam arbetskraftskommission, på vilken även ankommer att ombesörja alla därav föranledda uppgifter.

Kommissionen består av ordförande samt fyra övriga ledamöter jämte suppleanter för dessa. Som ordförande fungerar arbetsförmedlingsbyråns chef. Ordförandens suppleant förordnas av landskapsstyrelsen för viss eller obestämd tid. De övriga ledamöterna, av vilka hälften företräder arbetsgivarna och den andra hälften arbetstagarna samt deras suppleanter utser landskapsstyrelsen för två kalenderår i sänder på förslag från de mest representativa lokala arbetsmarknadsorganisationerna.

21 §.

Arbetskraftskommissionen är beslutför, då ordföranden eller hans suppleant och minst hälften av de övriga ledamöterna är tillstädes. Faller rösterna lika, blir den åsikt ordföranden biträder kommissionens beslut.

Angående jäv för kommissionens ordförande och ledamöter gäller i tillämpliga delar vad om domarjäv är stadgat.

22 §.

Till ordförande och ledamöter i arbetskraftskommissionen erlägges mötesarvode samt dagtraktamente och ersättning för resekostnader enligt av landskapsstyrelsen fastställda grunder.

5 kap.

Särskilda stadganden.

23 §.

Den som icke åtnöjes med arbetskraftskommissionens beslut äger rätt att söka ändring däri medelst besvär hos arbetskraftsministeriet, såvitt gäller beslutets laglighet. Besvär över beslutets ändamålsenlighet sökes hos landskapsstyrelsen. På landskapets vägnar utövas rätten till ändringssökande av landskapets ombud, till vilket uppdrag landskapsstyrelsen förordnar lämplig tjänsteman vid landskapets centrala ämbetsverk.

Besvärsskriften skall inom 14 dagar från det besväranden fått del av beslutet tillställas arbetskraftsministeriet, landskapsstyrelsen

eller arbetskraftskommissionen. För landskapets ombud räknas besvärstiden från den dag då beslutet fattades.

Har besvärsskriften tillställts arbetskraftskommissionen, skall kommissionen eller av denna förordnad person genom förmedling av arbetsförmedlingsbyrån till ministeriet eller landskapsstyrelsen ofördröjligen översända besvärsskriften jämte eget utlåtande.

Arbetskraftskommissionens beslut skall verkställas oavsett besvär som anförts på landskapets vägnar.

I beslut, som ministeriet eller landskapsstyrelsen fattat med anledning av besvär, får ändring icke sökas medelst besvär.

24 §.

Uppdagas det, att mottagare av arbetslöshetsersättning missbrukar honom beviljad ersättning, kan arbetskraftskommissionen på framställning av socialnämnd eller efter att ha hört denna bestämma, att ersättningen skall utbetalas till någon av ersättningstagarens familjemedlemmar eller till socialnämnden för att användas för ersättningstagarens eller, om han har familj, även för familjens underhåll.

25 §.

Den, som olovligen yppar vad han vid fullgörandet av i denna lag stadgad uppgift erfarit om någon persons ekonomiska förhållanden, hälsotillstånd eller yrkes- eller affärshemligheter, dömes till böter, såframt icke för gärningen annorstädes i lag är stadgat strängare straff.

För i denna paragraf nämnt brott får allmän åklagare icke väcka åtal, om ej målsäganden anmält brottet för väckande av åtal.

26 §.

Den, som genom att lämna oriktiga uppgifter eller genom att dölja sant sakförhållande medverkat till, att arbetslöshetsersättning erlagts utan grund, eller som eljest orättmätigt lyft ersättning, ehuru han skäligen bort veta detta, kan dömas till böter, såframt icke för gärningen annorstädes i lag är stadgat strängare straff.

27 §.

Arbetslöshetsersättning får icke utmätas.

Avtal, som avser överföring till annan eller pantsättning av arbetslöshetsersättning, är ogiltigt.

28 §.

Landskapsstyrelsen är berättigad att utan ersättning av statliga myndigheter samt av kommuner och kommunalförbund erhålla för skötseln av sysselsättningsärendena erforderliga uppgifter.

29 §.

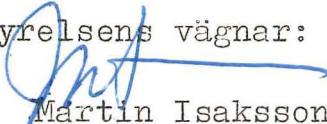
Närmare stadganden angående verkställigheten och tillämpningen av denna lag utfärdas vid behov genom landskapsförordning.

30 §.

Denna lag träder i kraft från och med den 1 april 1972 och genom densamma upphäves landskapslagen den 12 april 1962 om sysselsättning (6/62) ävensom landskapslagen den 27 mars 1961 om arbetslöshetsersättning (34/61).

Mariehamn, den 24 november 1971.

På landskapsstyrelsens vägnar:

Lantråd Martin Isaksson

Lagberedningssekreterare Sune Carlsson.